

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: PAPP MIKLÓS [EVENTE (ADANEDHEL)]

A magyar tolkieniták egy újabb eseményekkel teli féléven lehetnek túl. Bár most nem hoztunk mindegyikről beszámolót, cserébe a többi több szemszögből is bemutatjuk. Milyen volt a nagy nyári tábor? Egy régi és egy új tag tollából is megismerhetjük! Hogy telt el a sokadik őszi találkozó? Megtudhatjátok egy résztvevő és egy műhelyvezető szemszögből! Voltak most is KózaKommandók? Természetesen!

Mereth Aderthad – ismét résztvevőként
Nagy Nyári Tábor, 2019. augusztus 1- 11.
Írta: Lakatos Dorottya (Dodie)

Az a mondás járja az MTT-ben, hogy mindenki szerint az első tábora volt a legjobb. Persze mindig vannak, akik erősítik a szabályt, és első táborból is sokféle lehet. A legelső; az első, ahol szervező is vagy... és az első, ahol sok év szervezés után először vagy ismét táborozó. Azt kell mondanom, hogy a 2019-es tábor tökéletes volt számomra arra, hogy újra „visszaszokjak” a táborozó létbe.

Szerencsére hallgattam Csaszi győzködésére, és nem a – biztonságosabbnak tűnő – „senior” csapatba jelentkeztem, hanem „belevetettem magam” az ismeretlenbe, és normál csapatot jelöltem a jelentkezési lapon. Soha rosszabb döntést! Az Ajándék és Banshee vezette dorthonioni nolda csapat igazi kis szerető családdá vált a 11 nap alatt, olyan közösséggé, ahova szívesen megy az ember csapat-

Fotó: Peller Henriett (Sil)

Fotó: Kostyál Zsigmond (Sú)

foglalkozásra, és akikkel még névtanulós játékokba is beáll az is, aki amúgy ezeket nem szíveli (én). A tábor előtti készülődés alatt nem voltam túl lelkes a csapatszíneink iránt (Fehér és arany? Brrr...), de amikor mindenki jelmezben jelent meg, akkor nem lehetett nem észrevenni minket, és többen is megjegyezték, hogy abszolút el tudják rólunk hinni, hogy olyan tündék vagyunk, akik látták a Fák fényét – ebben, remélem, az is segített, hogy a drogériában leértékelve vett arany szemhéjpúderrel mindenkinek

összekentük az arcát. És ahogy a búcsú napján sokszor elmondtuk: olyanok voltunk, mint a fehér higany, ha valahol összeállt két fehér ruhás alak, rögtön köréjük gyűlt a többi is.

A keretjáték egy látszólag békés, de valójában a felszín alatt feszültségektől terhes esemény, a Mereth Aderthad idején játszódott. Minden táborban imádom azt, amikor sikeresen figyelmen kívül hagyjuk, amit tudunk (mert le van írva Tolkien műveiben), és csak sodródunk a saját népünk narratívájával, de rég nem volt lehetőségem első kézből, a bőrömről érezni ezt. Korábban sosem tudtam magam igazán beleélni a tündelétbe (hobbitpárti vagyok), távol állt tőlem a magasztosság. De idén meghattottan tudtam mesélni más táborozóknak, milyen volt a Fák fénye, és milyen volt elveszíteni azt. És rájöttem, hogy nem a pátoz teszi a tündét.

Minden csapatnak voltak úgynevezett csapat-NPC-i [nem játékos karakterei], akik történetileg a csapathoz tartoztak, és bekapcsolták azt a keretjátékba – a történet szerint az ő vezetésükkel érkeztünk a Mereth Aderthadra. És hát mit mondjak? Mi imádtuk a mieinket. Egyszer ott volt Finrod – Geren alakításában –, a merengő, sokat gondolkodó, a vezetéstől még mindig kicsit idegenkedő, komoly nolda nemes, aki ugyanakkor szeretettel és bizalommal fordult hozzánk, a népéhez (lásd még: Finrod Fanclub). Másrészt ott volt a cserfes, szertelen, mindig lelkes és jót akaró, de sokszor

meggondolatlanul megszólaló Artanis úrnó, akit Zsófi annyira jól alakított, hogy én rendre elfelejtettem: ez bizony ugyanaz a tünde, akit később majd Galadriel néven ismer a világ. Persze más NPC-kkel is voltunk kapcsolatban, de a kerettörténetből és a helyzetből fakadó bizalmatlanság miatt velük nehezebben értettünk szót, főként mert uraink arra kértek minket, ne beszéljünk arról, ami Valinorból való útra kelésünk és Középföldre való megérkezésünk között történt. Mindenesetre várható módon robbant a bomba az 5. napon, amikor is teljesen alulról szerveződve a noldák elhatározták, hogy bevallanak mindent sinda és nanda testvéreiknek (ennek előzetes egyeztetését lásd még: nolda családtérkép, ki hagyott ott kit), de mielőtt kiállhattunk volna, megjelent Caranthir, és hát... borult a bili. Utána azért elmondtuk a dolgokat a saját szemszögünkben, de már jól nem tudtunk kijönni belőle, üvöltözött is velünk pár NPC és táborozó. Láttuk ezt jönni, de azért voltunk páran, akiket megviselt.

Másnap volt a hadijáték, ami idén egy álomkép volt arról, hogy a quendek mind egymás ellen fordulnak, és nem csak csépelésből állt, hanem ügyességi, erőnléti és tudásbéli („lore”) feladatokból is. Nekem kicsit hiányzott a futkosós össznépi szalagtépés.

Többször volt táncház és egyéb multságok (főleg az elején, a békésebb időszakban), de általában közben lehetett fesztelenül beszélgetni egymással vagy az NPC-kkel, megoldani a küldetéseket, amiket este vagy még a csapatidőben kaptunk. Aminek nagyon örültem még, hogy nagyon sok volt a táborig dal, amit meg lehetett tanulni és együtt énekelni, számomra az mindig nagyon illik a tolkien hangulathoz. Mert valahogy így képzelem el a tündéket és más középföldi népeket –

Fotó: Kostyál Zsigmond (Sú)

történeteiket és érzéseiket dalokba öntik, és ezek szájra szájról szájról járnak.

Jó volt az éjszakai őrőség is, főleg, mert sikerült pont arra az estére bejelentkezni, amikor az óriáspókkal kellett találkozni a vállalkozó szelleműeknek, én meg híres vagyok arról, hogy rettegek tőlük... (Nem az őrősegtől, az óriáspókoktól. Mármost nem csak az óriáspókoktól, a kicsiktől is.) Szerencsére ez még az indulás előtt kiderült abból, ahogy szervező barátaim reagáltak arra, mikor lelkesen meséltem, hogy ma megyek. Sajnos a tényleges eseményről lemaradtam, mert paródiába illő módon a kardom beleakadt egy pókhálóba, és nem tudtam kibogozni – mire sikerült, már lezajlott a csata. Állítólag jól nézett ki. És végig nagyon izgultunk!

Amiről viszont nem maradtam le – jókor voltam jó helyen –, az a Kementári Klub volt, ami csak nőkből, lányokból állt. Éjjelente találkoztunk az erdőben, ahol egy titkos receptet valósítottunk meg, de ennél többet nem is mondhatok. Jó móka volt, és jó közösség-kovácsolás. Volt egy másik, nagyon titkos gyülekezet is, ami annyira titkos volt, hogy természetesen én is hallottam róla, ez a Tulkas Szekta, ami – kitalálhatjátok – csak férfiakból állt. Hát, ők nem receptet valósítottak meg éjjel az erdőben, hanem... erőt fitogtattak? Hiányos felsőruházatban. Talán fogalmazhatunk így. A tábor egyik legmókásabb estéje volt, mikor ők akartak rajtunk ütni az erdőben, de eloltottuk a lámpásokat, és elbújtunk a sötétben. A srácok elmentek mellettünk, és végül mi ütöttünk rajtuk a tisztásukon. Felejthetetlen pillanat.

Fotó: Szalay Zsófia Diana (Szozsi)

Mereth Aderthad – megéri a szabadságot
Nagy Nyári Tábor, 2019. augusztus 1- 11.
Írta: Skobrák Tibor (Tiborító)

Sokáig agyaltam, részt vegyek-e az MTT nyári táborán. 11 nap, 10 éjszaka. Erre rámege a szabadságkeretem majd' egyharmada. Végül a baráti győzkdéseknek hála úgy döntöttem, megnézem, mit rejthet ez az esemény, amiről 1-2 éve még csak nem is hallottam.

Bár többféle táborban megfordultam már (az egyetemi gólyatáborunkban többször mentorként, segítőként, illetve csapatvezetőként is), MTT-s berkeken belül totálisan újoncnak mondhattam magam, mivel semmiféle kötődésem nem volt a társasághoz. Nem is számítok már annyira fiatalnak. Mégis mi újat tartogathat egy ilyen sokat látott, vén rókának ez a tábor? Nem hittem volna, hogy a válasz valósággal sokkolni fog, sőt, még utólag visszagondolva is elmosolyodom és libabőrös leszek attól a nagy rakás élménytől, amit ott kaptam.

A helyszínek megvannak az előnyei és a hátrányai egyaránt. Kissé jobban karban lehetne tartva, gondolok itt többek közt a vizesblokkra, illetve eléggé messze van a fővárostól (kicsit még a civilizációtól is), ami a rengeteg holmi cipelése miatt problémás. Ami viszont nagyon tetszett, hogy hatalmas, így könnyen el lehetett különíteni a csapatokat, az egyes események nem ugyanazon az egy-két helyen játszódtak. A természet közelsége pedig – különösen a szürke, dolgoz hétköznapok után – meglehetősen fel tud frissíteni szellemileg.

Az étkezés bőséges volt. Ahogy az „éppen aktuális, bölcs Círdan” fogalmazott: eddig még neki sem sikerült itt lefogynia! A mosogatásból, törölgetésből kétszer is kivettem a részem, és hiába ádázzabb ellenségem a házimunka, mint Fëanornak Morgoth, a társaságnak hála ennek ellenére is jól éreztem magam közben.

És jöjjön a lényeg! Asztali szerepjátékhoz volt már (és van) szerencsém, LARP-hoz [élő szerepjátékhoz] hasonlóan azonban még soha nem volt részem. Már az első napi látomás-jelenetekkel és az utána következő keretjátékkal lenyűgözött az NPC-k alakítása és az, hogy mennyire zseniálisan át tudták adni a tolkien világ hangulatát. Természetesen rögtön belevetettem magam az „IN-elésbe” [a szerepjátékba], még ha eleinte nem is olyan nagy elánnal, mint pár nappal később. Ami részemről még inkább megfűszerezte az élményt, hogy elsőtáborozóként a legtöbb NPC-t nem ismertem, így nem is igazán tudtam, hogy hogyan viszonyulnak hozzám, milyen reakciókat várhatok tőlük. Még az is zseniális érzés volt, amikor egyikük alaposan lehordott. Ekkor ébredtem rá igazán, hogy

Fotó: Tuska Miklós (Adim)

tetteimnek és szavaimnak súlya van, és nem cselekedhetek és beszélhetek felelőtlenül.

Szintén hihetetlenül tetszett, hogy az NPC-k az őket alakító személyek által kissé ki lettek színezve, így sokszor egészen más megvilágításból szemlélhettük az egyes szereplőket és ezáltal néhány eseményt, illetve dialógust. (Lásd Fingon és az egymaga által bekerített ork sereg, Artanis és a fák lombkoronaiba épített uradalom!) Számomra egyértelműen a keretjáték volt a legmaradandóbb és legintenzívebb élmény.

Természetemhez híven e táborra a harcos rendet választottam. A kardvívást hosszúkarddal és montantéval, valamint az aikidót is igen érdekesnek találtam. Kardvíváshoz eddig eleve nem volt szerencsém, de pláne nem montantéval: jó nagy kard, amire a legkevésbé sem mondanám, hogy szokványos. Különösen vicces volt látni, amikor az edzőnk, aki egy pici lány, forgatott egy ekkora nagy kardot. Ami az aikidót illeti, féltem, hogy az eddigi küzdősportjaim miatt nem fogom tudni felvenni a fonalat, ám „senpaiunk” tanítási módszerének és türelmének (vagy inkább acélidegeinek) hála ezzel sem volt gond. Nyilván nem váltam az aikido feketeöves nagymesterévé, de tapasztalatnak mindenképp jó volt! Ha nem tetszett volna, nem tettem volna másodmagammal mestervizsgát.

Nem érintettem minden egyes programpontot, eseményt, mert elég tömény volt ez a 11 nap, rengeteg dolog belefért. Néha úgy éreztem, hogy már-már túl sok, így a csapatra például nem maradt elég idő.

Amikor elérkezett a záróbuli, szükségem volt egy-két órára, hogy felfogjam és tudatosuljon bennem, hogy véget ért, visszatérünk a normál, szürke hétköznapos életbe. Eleinte még a bulira való ráhangolódás is nehezemre esett. Egy szó, mint száz: a tábor abszolút megéri a rááldozott szabadnapokat!

Nyolcan a teljes Spartacus-ösvényen és az Öreg-Pap-hegyen
 Kószakommandó, 2019. szeptember 29.

Írta: Kaszab Zsuzsanna (Melian)

Minden kószatúra „alaptáborral” kezdődik: felkészülünk, végignézzük az útvonalat, felhívom a figyelmet az esetleges nehezebb vagy több figyelmet igénylő szakaszokra. Ezt a napot a pilisszentlászlói Jánošíkova Krčmában (kocsmában) kezdtük. A Pilis és a Visegrádi-hegység települései kétféleképpen lehetnek – ahogy a helyiek mondják –, „svábok vagy tótok”: Pilisszentlászló „tót”, tehát szlovák többségű falu, innen a kocsmának neve (egy szlovák betyárról van elnevezve, aki olyan a szlovákoknak, mint a magyaroknak Rózsa Sándor).

A Spartacus-ösvényt eredetileg vadászati céllal vágták a meredek hegyoldalba. A XX. század első felében az uradalmi erdőket (1948-ig az erdők nagyrészt magánkézben voltak) nyiladékokkal osztották parcellákra (ahol a terepszonyok ezt megengedték). A meredekebb hegyoldalakon pedig szintben futó „cserkelő” ösvényeket alakítottak ki a vadászatok megkönnyítésére. Ilyen a Spartacus-ösvény is, amelynek többnyire csak a Pilisszentlászló felől a zöld turistajelzéssel megközelíthető, a Jenő-kunyhón át az Apátkúti Vadászházig vezető szakaszát szokták járni. Pedig az ösvény – ahogy ezen a túrán bejártuk – eredetileg a Bánya-hegy nyugati oldalán indul, a vége pedig a Jenő-kunyhótól a Kis-Kilián gerincét megkerülve, délkeleti irányban az Apátkúti-völgyet követi. Mi az utolsó harmadot kibővítettük, és a Kis-Kilián gerince felett, a szépséges László-rét mellett eloldalazva jutottunk fel a rejtőzködő Öreg-Pap-hegy tetejére.

Miért hívják a Spartacus-ösvényt épp így? A névadó a hatvanas években a „Helyi Ipari Szövetkezetek Spartacus Turista Egyesülete” volt (Szentendre közelében van egy „Helyiipari” vagy „Helyiiparos” forrás is, ami szintén az ő nevüket viseli), amelynek tagjai javasolták a Budapesti Természetbarát Szövetségben az ösvény turistajelzéssel való ellátását – a helyi vadásztársaság azonban ezt a tervet nem támogatta. Később a Pilisi Parkerdő Gazdaság sem állt az ötlet mellé, mint ahogy a Duna-Ipoly Nemzeti Park is nehezen engedélyezi új turistautak létesítését. Így jelzés akkor még nem került rá, a tervezett út mégis Spartacus-ösvény néven került a köztudatba, s a hetvenes évek közepétől szerkesztett új térképeken már így jelent meg. Végül – sok évi egyeztetés után – 2015-ben került a középső, legszebb panorámát nyújtó szakaszára a hivatalos (zöld) turistajelzés.

Mivel a mi tervünk a teljes Spartacus-ösvény bejárása volt, ezért Pilisszentlászlóról színes turistajelzéssel nem ellátott ösvényen indultunk el északkelet felé a gyönyörű, szeptembervégi, színesedő erdőben. Legelső kalandunk

hamarosan megtörtént: egy horhos (mély vízmosás) oldalában borzvárra leltünk, gazdájával együtt. Mivel a vízmosás túlpártján voltunk, a borz egyáltalán nem érezte magát veszélyeztetve, elégedetten nézelődött, szinte pózolt a fényképezőgépeinknek.

Fotó: Kaszab Zsuzsanna (Melian)

Továbbindulva és kis idő múlva a Lepence-patakon átkelve a foglalatlan (tehát csak a hegyoldalból kicsordogáló) Romos-forrásnál értük el a Spartacus-ösvény eredeti kiindulási pontját, és a patak medre feletti párkányúton kerültük meg a Bánya-hegyet. A szintén foglalatlan Bányahegyi-forrásnál értünk fel a Spartacus-ösvény középső, hivatalos jelzéssel ellátott ösvényére. Valóban ez – a Spartacus-ösvény középső szakasza – a legszebb, talán Magyarország leggyönyörűbb túraútvonala, folyamatos panorámával az alatta folydogáló Lepence-patak völgyére, a völgyön túli Kis-Som-hegy és Ágas-hegy oldalára, sőt a Dunára és a Börzsöny sziklás, déli hegyoldalaira is.

Pihenünk és ebédelőhelyünk a Szarvas-bérc oldalában volt, ahol az ösvény fölé magasra másztunk, és lélegzetelállító kilátást kaptunk cserébe a kapaszkodásért. A Jenő-kunyhónál ismét letértünk a turistajelzéssel jelölt útvonaltól – az Alsó-Pap-hegy oldalába, egy erdésznek emléket állító kopjafához igyekeztünk, ahol megint csodálhattuk a panorámát: dél felé láthattuk be a Lepence-patak völgyét.

Túránk utolsó szakasza szép meglepetést tartogatott: a Spartacus-ösvény központi útvonala felett magasodik az Öreg-Pap-hegy, amelyre szintén csak turistajelzés nélküli ösvények vezetnek, ám az út megéri a fáradságot – a hegytetőn kiterjedt mezők, puha, beledőlésre csábító fű és ismét mesés panorámát adó kilátópontok vannak.

Innen már csak a Pilisszentlászlóra való lejutás volt a feladat – ami a vadregényes Szent László-völgyön át különösen szép erdei út –, aztán pedig otthon az izmok kilazítása és az élmények elraktározása.

Egy Művészeti Találkozó emlékére

Kreatív Őszi Művészeti Találkozó, 2019. október 31. – november 3.

Írta: Csikós Júlia (Julcsi)

Az alábbi sorokat egy hatalmas pokrócba burkolózva írom, torokgyulladással – merthogy minden KÖMT-ök első számú szabálya, hogy utána rohadtul le kell betegedni, különben olyan, mintha ott sem lettél volna. Nos, jó. Első feltétel teljesült.

Több mint tíz éve szervezi az MTT ezeket a többnapos őszi találkozókat, és egy-egy jól sikerült tábor után általában mindig nagyon népszerűek, hiszen néhány napra ott vár a kis, konzervdobozba zárt mini-tábor fling, meg a többiek, akiket nyáron megismertél. Idén sem történt ez másképp: az ent tematikájú rendezvényen több mint 160-an vettünk részt.

Fotó: Orthmayr Flóra (Metaflora)

A seregélyesi iskola szerencsére megfelelő méretekkel rendelkezik ennyi ember altatásához, etetéséhez és szórakoztatásához, úgyhogy mindenki kedvére választhatott, hogy beleveti-e magát a társaság sűrűjébe, vagy elvonul egy-egy eldugottabb sarokba beszélgetni vagy egy kicsit egyedül lenni. Az idő végül nem volt olyan esős, mint amittől tartottunk, viszont olyan irgalmatlan hideg volt, hogy az iskolából szerintem nem igazán merészkedett ki, akinek nem volt muszáj. A vitorlás műhelynek például muszáj volt, de őket hivatalosan is hőssé avattuk, miután túléltek a kétnapi jeges szelet a Balatonon...

A többi műhely nagyjából tartósan az iskolában rendezkedett be. A négy műhelyalkalom alatt volt olyan résztvevő, aki minden alkalommal máshova ment, és olyan is, aki végig kitartott egyetlen foglalkozás mellett. Az utolsó esti gálaesten az előadó kedvű műhelyek bemutathatták, hogy mivel töltötték az időt, de ez szerencsére nem volt kötelező, sőt elvárt sem. Láttunk viszont egy rakás olyan produkciót is, amelyek nem kifejezetten a KÖMT-re készültek, viszont ettől függetlenül (vagy épp azért, mert nem most lettek összedobva) nagyon profik és szórakoztatóak voltak. Az egyórás gálaest egyetlen fájó pontja

tényleg csak az volt, hogy kis híján belefagyunk az estnek otthont adó művelődési ház székeibe...

A többi esti programról két kisgyerekekkel érkezve sajnos alapvetően lemaradtam, de volt nyitó bál és karaoke is, úgyhogy nem hiszem, hogy bárki unatkozva töltötte volna a vacsora utáni időszávot. Erre mondjuk napközben sem jutott sok időnk, az órarendünk sűrűn be volt táblázva tenni- és ottlennivalókkal: reggeli, délelőtti műhely, ebéd, gyenge kíséret a szocializációra, délutáni műhely, vacsora, rohanva zuhanyzás, esti program. Pár napig jól bírtuk a tempót, de szerintem a vasárnapi hazaút után mindenkinek jól esett délután a kanapén punnyadni... Nekem biztosan, annyi szent.

A KÖMT csúcspontját (az ott lévő barátokon és ismerősökön kívül) számomra maguk a műhelyfoglalkozások jelentették. Mivel a gyerekek reggel leléptek a babarendi foglalkozásra, hirtelen abban a – kisgyerekesek számára ritka – luxushelyzetben találtam magam, hogy teljes erőbedobással részt tudok venni a programokon. A stop-motion animáció és a portréfotós műhelyek teljes mértékben beváltották a hozzájuk fűzött reményeimet: az alkalmak végére rengeteg új információval, tippel, trükkel és persze egy rakás felejthetetlen sztorival gazdagodtam. Eközben az ifjú MTT-s sarjadékok értő babarendi kezekben rohanták/ugrálták/visongták végig az egész iskolát, úgyhogy nálam jobban szerintem csak a két gyerekem érezte magát a műhelyidő alatt.

Ezúton is köszönöm a műhelyvezetőknek, a szervezőknek, a résztvevőknek – és persze a fantasztikus konyhabrigádnak – ezt a három és fél napot: hogy nemcsak tizenévesen, de harmincas családósként is ekkora élményt jelenthet egy ilyen találkozó Veletek!

Fotó: Zsidek Barbara (Bari)

Filibert testvér visszatér

Kreatív Őszi Művészeti Találkozó, 2019. október 31. – november 3.

Írta: Kőszeghy Anna (Arinna)

Az egész egy narbniai mini fonóval kezdődött. Alkotós minőségi időt terveztünk az egyetlen emberrel az ismeretségi körömben, aki tölem tizenöt percre lakik. (Vagyis Budapest azon messzi-messzi szegletében, amelyet pont róla nevezünk Narbniának.) Mikor javában kontúrokat rajzoltunk muranói üvegtollal, mindenki Primula nénije, azaz Narb egyszerűcsak nekem szegezte a kérdést: akarsz velem Filibert-műhelyt vezetni?

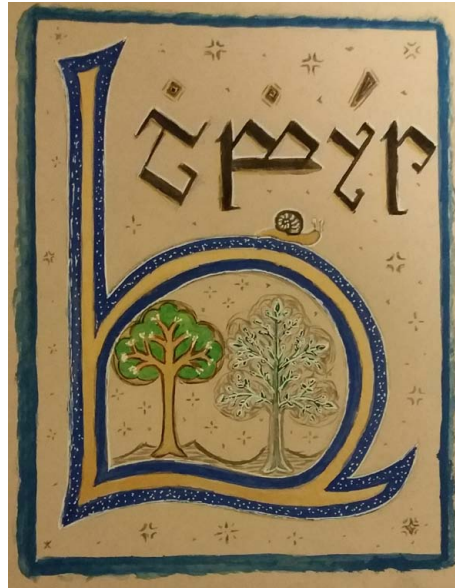
Filibert testvér rendje egészen Esztur idejére vezethető vissza. Filibert apát egyébként I. Dagobert és I. Klodvig uralkodók korában élt, és saját kolostort is alapított egy apró szigeten. So history, much középkor, very tábor. Középkori margináliák, miniatúrák, kódex-cukiságok minden mennyiségben? Ezt a hagyományt folytatni? Igen!

Úgyhogy tervezgetni kezdtük, hogyan lehetne jól feleleveníteni Filibert rendjét. Utólag felvitt kontúrok, élénk színű akvarellfestékek, ritka ecsettipusok, mindez natúr színű lapon... Béndzsa vagy éppen epic címerállatokkal és florális motívumokkal díszített betűk, netán monogramok? Szépen formálódott az ötlet íve. Azonnal ráálltunk a szükséges eszközök felkutatására. Itt jön képbe az a tényező, amely több műhelyvezető esetén mindig bónusz: hasonló temperamentumban és tempóban szervezünk, ezért pörgős személyes és Messenger-konzultációk alkalmával ripsz-ropsz összeraktuk a műhely vázlatát. Küldetéseim során megismertem a legjobb művészboltokat. (Azóta is függő vagyok. Narbball időnként azért írunk egymásra, mert vettünk egy új színű ceruzát.) Miután létrehoztam Pinteresten egy folyamatosan bővülő tematikus táblát, meg is érkezett a tűhegyű tollak és ecsetek többsége. De nem mind. Nem annyi darab, nem olyan hegyű, nem olyan színben. Egy héttel a műhely előtt. Mázli, hogy Narbniában van Budapest egyik legtutibb Művészboltja, így mindent felforgatva, oda és egyéb kincsesbányákba rohangálva, jószívű MTT-sek ceruzakészleteivel megspékelve mégis összeraktuk a készletet.

Következett egy mini fonó 2.0, ahol immár sisterhooddá kovácsolódott próbaműhely keretében kísérletezgettünk, mennyit lehet három óra alatt

elvégezni... Ha leszámítjuk a világ kibeszélését, amit mi műveltünk közben, tulajdonképpen reálisnak tűnt a tervezett küldetés.

Azt hiszem, efféle előkészületek után nem meglepő, hogy gördülékenyen osztottuk szét és vittük le a cuccot, és rendeztük el időben a teremben a kinyomtatott képeket (Köszönjük, Szonja!), vízzel tölthető ecsetcsodákat, tűhegyű tollakat és élénk színű festékeket.

Kép: Lőki Dániel (Estel)

Mivel a gyanútlan szemlélő tényleg hajlamos elveszni a pöttyös indiánpegaszusok, rózsaszín párducok és refluxos griffmadarak tekintetében, az elején szigorúan szabott időbeosztással igyekeztük felkészíteni műhelytagjainkat a cukiságfaktorra, hogy a végén több idejük legyen fantáziájukra hagyatkozni. Rövid ismertető után egyenesen az odakészített kinyomtatott képek felé terelgettük zsenge tanoncainkat, hogy válasszanak egy-egy növényt, állatot és kalligrafikus betűt.

Számomra kicsit stresszes emberek elé kiállni. Most sem mutatkoztam be hosszan. Én akkor bontakozom ki, amikor megindul az igazi alkotómunka, és előjönnek az egyéni kérdések. Itt is pontosan erre a fázisra vártam, miután felhangzott a középkori kolostorzene (amely, valljuk be, néha középkori partyzenére váltott). Elképesztő érzés, amikor saját tábori műhelyvezetőim kérdeznek, és nekik válaszolhatok olyan területen szerzett tapasztalatból, amely nekik csakugyan újabb, mint nekem, és láthatóan hasznosítják festményeiken az így megszerzett tudást. Jó volt nézni, hogy egyesek saját szilkéiket adják oda másoknak, hogy létrejöhessen A Tökéletes Szín. Olyan zölden arany színű sárkányok, természettudományi tanulmány nyuszik, narancsfekete-fehér kezdőbetűk, arany háttérű ele-olifántok, helyben kitalált betűtípusok, kék-arany griffek születtek, hogy csak kapkodtuk a fejünket! Úgy éreztem, a kérdésözönben egyensúlyt teremtett a kétféle műhelyvezető: a profi művész és a hobbiból festő egyénisége. Ezek után minden vágyam újra ilyesmit tartani Narbball, hogy alkothassanak azok is, akik még szerettek volna csatlakozni, csak épp most valamiért nem tudtak. Margináliás Pinterest-táblánk, az Ent-Inda, azóta is bővül. Béndzsa és epic állatkáink nem hagyják nyugodni az őket megismert MTT-sek fantáziáját.